

1) Ἀσβέστης 1, ὁ ἰδ., σύνηθ. καὶ Ἀπουλ. (Κοριλ. Τσολ-
λῖν.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Πόντ. (Οἶν.): Φρ.
Τυρὶ ἀσβέστι (τυρὸς ἀποβουτυρωμένος καὶ ξηρός). 2)
Ἀσβέστης 2, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Ἀθριζόν τοῦ δουξᾶτου - τοῦ
ἀπίτ' μι' ἀξβέδτ' Χαλκιδ.

ἀσβεστιὰ ἡ, ἀσβεστία Εὐβ. (Κύμ.) ἀσβεστιὰ Ἀθῆν.
Α.Κρήτ. κ.ἀ. ἀσβεστία Δ.Κρήτ. ἀσβεστὲ Δ.Κρήτ. ἀσβε-
σθιά Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ιά.

1) Ὅσμη ἀσβέστου ἔνθ' ἀν.: Μόλις μῆς 'ς τὴν κάμαρα
σὲ παίρνει ἡ ἀσβεστία Ἀθῆν. Ἐρρικᾶς τὴν ἀσβεστέ; Δ.Κρήτ.
Ἀσβεστῖες μυρίζει Κύμ. Συνών. ἀσβεστάδι, ἀσβεστίλα.

2) Κηλὶς ἀσβέστου ἔνθ' ἀν.: Ὁ ἀσβέστης πετάχτηκε καὶ
μὲ γέμισε ἀσβεστῖες Ἀθῆν. Συνών. ἀσβεσταριὰ 5.

ἀσβεστιάρης ὁ, ἀμάρτ. ἀσβιστιάρ'ς Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Ἀσβεσταρις, ὁ ἰδ.

ἀσβεστίλα ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἀσβεστιὰ 1, ὁ ἰδ., σύνηθ.: Μυρίζει ἀσβεστίλας Αἴγιν.

ἀσβεστίτικος ἐπίθ. Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ίτικος.

Ὁ ἐξ ἀσβέστου κατεσκευασμένος. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀσβεστένιος.

ἀσβεστόβεργα ἡ, Σίφν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ βέργα.

Ράβδος διὰ τῆς ὁποίας τρίβεται ἡ ἄσβεστος ἐν δοχείῳ
πρὸς διάλυσιν.

ἀσβεστόβουρτσα ἡ, πολλαχ. ἀσβεστόβρουτσα ἑνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ βούρτσα.

Ψήκτρα χρήσιμος πρὸς ἐπίχρισιν τῶν τοίχων δι' ἀσβε-
στώδους γαλακτώματος.

ἀσβεστόγαλα τό, ΒΚριμπᾶ Ἀμπέλ. 38 — Λεξ. Ἐλευ-
θερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γάλα.

Γαλάκτωμα ἀσβέστου ἐν ὕδατι.

ἀσβεστογῆ ἡ, ἀμάρτ. ἀσβεστοῦ Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γῆ.

Ἀσβεστώδης γῆ.

ἀσβεστόγλαστρα ἡ, Σκῦρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γλάστρα.

Ἀγγεῖον ἔχον σχῆμα γλάστρας εἰς τὸ ὁποῖον διαλύουν
τὴν ἄσβεστον.

ἀσβεστόγουβα ἡ, Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γούβα.

Ὁ λάκκος ὅπου σβήνεται ἡ ἄσβεστος. Συνών. ἀσβε-
σταριὰ 2, ἀσβεστόγουρνα, ἀσβεστόλακκος.

ἀσβεστόγουρνα ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀσβιστόγουρνα
Στερελλ. (Ἀράχ. Καλοσκοπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γούρνα.

Ἀσβεστόγουβα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἐπισι μέσ' 'ς τ'ν
ἀσβιστόγουρνα κὶ κἀκηι Ἀράχ.

ἀσβεστοκάμινο τό, ἀσβεστοκαμίνι Κέρκ. ἀσβε-
στοκάμινο σύνηθ. ἀσβιστουκάμ'νου βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ καμίνι. Παρά Σομ. τύπ.
ἀσβεστοκάμινον.

Κάμιнос ὅπου παράγεται ἡ ἄσβεστος ἔνθ' ἀν.: Οἱ ἀσβε-
σταδες πάνε νὰ βάλουν φωτιά 'ς τ' ἀσβεστοκάμινο σύνηθ.
Συνών. χωρὺνοκάμινο.

ἀσβεστοκάρβουνο τό, Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ κάρβουνο.

Μᾶζα ἐκ διαλελυμένου ἀσβέστου καὶ κόνεως γαιανθρά-
κων ξηραινομένη εἰς τὸν ἥλιον εἰς τεμάχια καὶ χρησιμεύ-
ουσα ὡς καύσιμος ὕλη: Βρῆκα λίγη καρβουνόσκονι κ' ἔκανα
κᾶνα δυὸ ἀσβεστοκάρβουνα.

ἀσβεστοκολιάζω Κρήτ. ἀσβεστοκολιῶ Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ κόλος.

Πάσχω ἐξ ἀσθeneίας καθ' ἣν τὰ περιττώματα γίνον-
ται λευκά ὡς ἀσβέστης, ἐπὶ πτηνῶν. Ἡ μετοχ. ἀσβεστοκο-
λιασμένος καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὑβριστικῶς.

ἀσβεστοκολιάρης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ κόλος καὶ τῆς καταλ.
-ιάρης.

Ὁ ἔνεκα ἀσθeneίας ἀφοδεύων περιττώματα λευκά, ἐπὶ
πτηνῶν: Ἀσμ.

Ἦλεα πῶς ἐγάπησες κινάνα δαλληκάρη,

κ' ἐγάπησες τὸ δεινὸν τὸν ἀσβεστοκολιάρη.

ἀσβεστοκόλιασμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσβεστοκολιάζω.

Νόσος τῶν πτηνῶν καθ' ἣν ἀφοδεύουσι λευκά περι-
τώματα.

ἀσβεστοκορίτα ἡ, ἀμάρτ. ἀσβεστοκαρούτα Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ κορίτα.

Μέγα ξύλινον ἢ σιδηροῦν δοχεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου
σβήνεται ὁ ἀσβέστης καὶ δι' ὅπῃς διοχετεύεται εἰς τὸν
ἀσβεστόλακκον.

ἀσβεστόλακκος ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ λάκκος.

Ἀσβεστόγουβα, ὁ ἰδ.

ἀσβεστολίθαρο τό, Λεξ. Δημητρ. ἀσβιστουλίθαρον
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ λιθάρι.

Λίθος ὁ ὁποῖος καιόμενος ἐν τῇ καμίνῳ γίνεται ἄσβε-
στος. Συνών. ἀσβεσταριὰ 3, ἀσβεστόπετρα 1.

ἀσβεστολιθιά ἡ, Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ λίθος.

Λίθοι λευκοὶ καὶ ἐλαφροὶ ὁμοιάζοντες μὲ ἄσβεστον:
Τὸ νταμάρι αὐτὸ εἶναι ὅλο ἀσβεστολιθιά.

ἀσβεστόνερο τό, σύνηθ. ἀσβιστόνερον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ νερό.

Τὸ διάλυμα ἀσβέστου ἐν ὕδατι χρήσιμον καὶ ὡς φάρ-
μακον στυπτικὸν ἢ τονωτικὸν τῶν ὀστέων.

ἀσβεστόπετρα ἡ, πολλαχ. ἀσβιστόπιτρα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ πέτρα. Ἡ λ. καὶ παρὰ
Σομ.

1) Ἀσβεστολίθαρο, ὁ ἰδ., πολλαχ. 2) Ἀσβεστώ-
δης γῆ Κάρπ.

ἀσβεστόσκονι ἡ, ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 37.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ σκόνι.

Κόνις ἀσβέστου ἢ ἀσβεστοκονιάματος: Ποίημ.

Δὲ θέλω σάβανό μου ἀσβεστόσκονι,

δὲ θέλω γιὰ στεφάνι μ' ἀραχινιάσματα.

ἀσβεστοτενεκὲς ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ τενεκὲς.

Τὸ ἐκ λευκοσιδήρου δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἀναμει-
γνύεται τὸ ὑδροξείδιον τοῦ ἀσβεστίου μεθ' ὕδατος πολ-
λαχ.: «Νὰ βγαίνουμε ἐλόγου μας, νοικοκυραῖοι καὶ νοι-

κοκυράδες, με τὸ σάρωθρον καὶ τὸν ἀσβεστοτενεκὲν ὑπὸ μάλης· ΚΣκόκου Σχίτσα 129.

ἀσβεστότοιχος ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ τοῖχος.

Τοῖχος κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὁποίου ἔγινε χρῆσις ἀσβεστοκονιάματος.

ἀσβεστότοπος ὁ, ἀμάρτ. ἀσβιστότουπους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ τόπος.

Τόπος ὅπου παράγεται ἀσβέστης.

ἀσβεστοτύρι τό, Λεξ. Δημητρ. ἀσβεστότυρο ἑνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ τυρί. Πβ. καὶ μεσν. ἀσβεστότυρος.

Τυρὸς παρεσκευασμένος ἐξ ἀποβουτυρωθέντος γάλακτος, ἄγευστος καὶ ξηρὸς.

ἀσβεστοφουρνάρις ὁ, ἀμάρτ. ἀσβιστοφουρνάρ'ς Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ φουρνάρις. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βάιγ.

Κατασκευαστὴς ἀσβέστου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσβεστοίταρις.

ἀσβεστόχριστος ἐπίθ. ΓΔροσίν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 84 ΓΞενοπ. Ζακυθιν. μαντήλ. 72.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσβεστοχρίω.

Ὁ δι' ἀσβέστου χρισθεὶς: Κάτω ἀπὸ κάθε παράθυρο, ὅς τὸν ἀσβεστόχριστο τοῖχο τῆς φάτσας, ἦταν ἀπλωμένη μιὰ σειρὰ ἀπὸ κλοῦβες ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Τ' ἄσπρα σπιτάκια του κρυμμένα | μέσα σὲ πράσινα κλωνάρια, ἡλιόφωτα, χαριτωμένα, | μικρά, ἀσβεστόχριστα, καθάρεια ΓΔροσίν. ἐνθ' ἄν.

ἀσβεστοχρίω Ἀθῆν. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τοῦ ρ. χρίω.

Χρίω δι' ἀσβεστογάλακτος ἐνθ' ἄν.: Τοῖχος ἀσβεστοχρισμένος Ἀθῆν.

ἀσβεστόχτιστος ἐπίθ. Ἡπ. Κάρπ. Κύθηρ. Νίσυρ. Πελοπν. (Μάν.) Σύμ. Τῆλ. κ.ά. ἀσβιστόχτιστους Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τοῦ ἐπίθ. χτιστός.

Ὁ δι' ἀσβεστοκονιάματος κτισμένος ἐνθ' ἄν.: Ἀσβεστόχτιστος τοῖχος Σύμ. Ἀσβεστόχτιστο σπῆτι αὐτόθ. Εἶνι ἀναιώμα σπῆτι τ' ἀσβιστόχτιστα Αἰτωλ. || Αἰνίγμ.

Ἀσβεστόχτιστ' εἶν' ἡ γούρνα, | μαῦρα καὶ ἄσπρα τὰ γουρούνια (ὁ ληνὸς μετὰ τὰ σταφύλια) Κύθηρ.

Ἀσβεστόχτιστο πηάδι | δυὸ λογίων φασὶν ἐβγάλλει (τὸ φὸν) Κάρπ.

ἀσβεστοχύλισμα τό, ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 45 — Λεξ. Βλαστ. 317.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ χύλισμα.

Ἐπίχρισις δι' ἀσβέστου, ἀσβέστωμα ἐνθ' ἄν.: Τὸ... μαγερεῖο μετὰ τὸ γυμνὸ του πάτο ὁλόλευκο ἀπὸ τ' ἀσβεστοχυλίσματα ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσβέστωμα 1.

ἀσβεστόχωμα τό, Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσο.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ χῶμα.

Χῶμα ἔχον χῶμα ἀσβέστου.

ἀσβεστοχώρι τό, ἀμάρτ. ἀσβιστουχώρ' Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ χωριό.

Χωρίον ὅπου παράγεται ἀσβέστης. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Μακεδ.

ἀσβέστωμα τό, σύνηθ. ἀσβέστουμα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσβεστώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐπίχρισις δι' ἀσβέστου σύνηθ. Συνών. ἀσβεστοχύλισμα, ἀσβέστωσι. β) Ἡ λαθραία ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐπάλειψις τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῶν ἀντεραστῶν ὑπὸ τῶν συγγενῶν τῶν μνηστευθέντων μετὰ τὴν τέλει τῆς μνηστείας Λέσβ. 2) Ἡ ἀμμοκονία τῶν τοίχων ἸΠολέμ. Ἀλάβαστρ. 98: Ποίημ.

Κουρασμέν' οἱ τοῖχοι του σκορπίζουν

τ' ἄχρηστ' ἀσβεστώματα σωρό.

Συνών. σουβάς. 3) Προσθήκη ἀσβέστου εἰς καλλιεργούμενα ἐδάφη πρὸς λίπανσιν Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. 4) Ἡ ἐντὸς ἀσβέστου διατελυμένης ἐμβάπτισις τῶν δερμάτων διὰ νὰ φουσκώσουν καὶ ἀποβάλουν τὰς τρίχας Χίος.

ἀσβεστώνω σύνηθ. ἀσβιστώνω βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ μεσν. ἀσβεστώνω. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. ἀσβεστομένος «σπίτι θολοσκέπαστον καὶ καινουργοασβεστωμένον».

1) Χρίω μετὰ διάλυμα ἀσβέστου, ἀσπρίζω σύνηθ.: Τοῖχος ἀσβεστωμένος. Μάντρα ἀσβεστωμένη σύνηθ. Τὸ ὀβέστωνε τὸ σπ'τάχ' τῇ θροπῆς Μύκ. Ἀσβιστώνου τοῦ πατ'τήρ' Στερελλ. (Ἀράχ.) || Φρ. Τὸν ἀσβέστωσε (τὸν ἔδειρε δυνατὰ) Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλείφω Α 3. β) Μεταφ. ψιμυθιῶ ἑνιαχ.: Ἀσβεστωμένα μοῦτρα. Γυναῖκα ἀσβεστωμένη. 2) Ἐπαλείφω δι' ἀσβεστοκονιάματος σύνηθ.: Ποίημ.

Ἀρχίζει σύνταχα ἡ δουλειά, σὰν γίγαντοι πιθώνουν

πέτρα σὲ πέτρα οἱ μάστοροὶ καὶ χτίζουν καὶ ἀσβεστώνουν

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,24. 3) Ἀναμειγνύω ἔδαφος τι μετὰ ἀσβεστον πρὸς λίπανσιν Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. 4) Ἐμβαπτίζω τὸ δέριμα εἰς διάλυσιν ἀσβέστου διὰ ν' ἀφαιρεθοῦν εὐκόλως αἱ τρίχες Ἀθῆν. κ.ά.: Τομάρι ἀσβεστωμένο.

ἀσβέστωσι ἡ, ἀμάρτ. ἀσβέστουσι Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀσβέστωσις.

Ἐπίχρισις δι' ἀσβέστου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσβέστωμα 1.

ἀσβεστωτής ὁ, Λεξ. Δημητρ. Θηλ. ἀσβεστώστρια Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσβεστώνω.

Ὁ δι' ἀσβέστου ἐπιχρίων τοὺς τοίχους. Συνών. ἀσβεστᾶς 3, ἀσπριτζής.

ἀσβεστωτὸς ἐπίθ. Κρήτ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσβεστώνω.

1) Ὁ κατεσκευασμένος δι' ἀσβέστου Κρήτ.: Τοῖχος ἀσβεστωτὸς. Τὸ οὐδ. καὶ ὡς τοπων. Ἄμοργ. 2) Ὁ ἐμβαπτισθεὶς εἰς ἀσβεστόνερον, εἰς ἀραιὰν διάλυσιν ἀσβέστου ἐν ὕδατι Κύθηρ.: Ἀσβεστωτὸς ἐλαῖς.

ἄσβηστα ἐπίρρ. ἸΠολέμ. Κεϊμήλ. 79.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄσβηστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Χωρὶς νὰ σβήνῃ, ἀσβέστω: Ποίημ.

Κ' ἐμπρὸς ὅς τῇ λάμπῃ ποῦ ἄσβηστα | καὶ ὁλόγυρά του χύνει, θαμπώνεται καὶ σβήνει | τῆς ἀρετῆς τὸ φῶς.

ἄσβηστος ἐπίθ. ἄσβεστος Κρήτ. Πελοπν. (Λάστ.) — ΣΜαρτζώκ. Ποίημ. 60 ΓΣτρατήγ. Τραγούδ. νησ. 24 ἄσβηστος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἄβζηστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄσβηστους βόρ. ἰδιώμ. ἄβζηστος Πόντ. (Σάντ.) ἀνέβζηστος Πόντ. (Σάντ.) ἀνέβζηστος Πόντ. (Κοτύωρ.)

